

ἀειπαρθένου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀντιλήψει πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων, εἴη ὁ γάμος αὐτῶν τίμιος καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος ἐν εὐροῆνῃ καὶ δημοσίᾳ εὐζωίᾳ τε καὶ εὐτεχνίᾳ καὶ γῆρα πίοιμι καὶ ἡ συζυγία ἀσκανθάλιτος καὶ ἀνεπηρέαστος ἐκ πάσης σατανικῆς ἐπηρείας καὶ πάσης ἄλλης περιστάσεως· ἔλθοι ἡ εὐλογία ἐκείνη ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἣν δέδωκεν ὁ Θεός ποτε τῷ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, καὶ ιδέτωσαν τέκνα τέκνων, ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς ἀλλήλοις ἀδιάλειπτον τὴν χαρὰν ἐκείνην ἣν ἔσχεν ἡ Ἐλένη ὅτε ἦρε τὸν τίμιον σταυρὸν, ἐχέτωσαν δὲ καὶ τὰς πατρικὰς τε καὶ μητρικὰς καὶ ἀδελφικὰς εὐχὰς σὺν ἑαυτοῖς ὅτι εὐχαὶ γονέων σπηρίζουσι θεμέλια οἰκῶν, ἴνα καὶ δι' αὐτῶν ἡ σὺν αὐτοῖς ἐκείθεν ἡ ἐν Κανᾷ ποτε εὐλογία ἀμὴν. Ἐπεὶ δὲ ἀνθρωπίνης καὶ ἄλλων χρῆζομεν ἀνθρώποις πρεπόντων· Δίδομεν τῇ εὐρημένη θυγατρὶ καὶ ἀδελφῇ ἡμῶν ὡς γνησίᾳ τῇ Διαμαντούλᾳ εἰς προῖκαν τὰ ἐπομένως καταγραφόμενα:—Πρῶτον δακτυλίδια τέσσερα· σκουλαρίκια ζουμπρουτένια ζυγαῖς δύο· μαργαριτάρια κάτια εἴκοσι· ρίζουλι διαμαντένιον ἓν· ἀκὰρ σουγιά μαλαγματένια ζυγὴν μίαν· ζουνάρι μαλαγματένιον εἰς θλίκοσαις δύο μὲ βητάρι· φορτζέρι μικρὸν ἓν εἰς περιοχὴν αὐτῶν:—κοζόκαις πέντε μὲ γούνα, καὶ δύο τζοπέδες· κατηφές μὲ χρυσᾷ ὀ εἰς καὶ σαλλὶ τῆς Ἄγγυρας ὁ ἄλλος· ἀντρεία καὶ φουστὰις δέκα εἰς κομασία διάφορα· φορετζέδες δύο ἀπὸ σαλλὶ τῆς Ἄγγυρας, καὶ ἔτερον φορτζέρι εἰς περιοχὴν αὐτῶν:—στροφῶσαις δύο· σετζατέδες δύο· ἐπαπλώματα τέσσαρα· καὶ ἓνα ὄνδαν ἐστρωμμένον· διὰ τὰ ἔχη πάντοτε ἐφ' ὄρου ζωῆς τῆς· καὶ εἰς συγκατοικίαν αὐτῆς δίδομεν καὶ τὸ ὀσπήτιόν μας μὲ σάρτι καὶ συμφωνίαν ἀμετάθετον νὰ κατοικῶμεν ὁμοῦ καὶ ἡμεῖς ἐν αὐτῷ ἐφ' ὄρου ζωῆς μας μὲ κάθε ἀνάπαυσίν μας ἀνενόητοι καὶ ἐλεύθεροι ὡς πάντοτε· μὲ τὴν ὀποιάν κατὰ σπᾶσιν δίδομεν καὶ τὸ γυναικίον στασίδιον ὅπου ἐξουσιάζομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἐπι δίδομεν διὰ τρουφανταλίμι εἰς ἐξουσίαν τῆς ἰδίας καὶ ἐν ἀμπέλι κείμενον εἰς τὸ Καπαάτζι ἔλις· ἡ δὲ χάρις τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν εὐπροσδέκτων ἱεσίων τῆς παναμώμου αὐτοῦ Μητρὸς, τῶν ἁγίων ἐνδόξων βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Προκοπίου, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνων ἁγίων, εἴη μετὰ τοῦ γάμου τούτου καὶ τῶν ὑποκειμένων αὐτοῦ, εὐχαῖς θεσπεσίαις τοῦ Πανιερωτάτου Ἱεράρχου καὶ Σεβασμιωτάτου Πατρὸς ἡμῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἁγίου Λίνου καὶ ἀπειναῖς μητρικαῖς τε καὶ ἀντι πατρὸς ἀδελφικαῖς ἡμῶν, εἰς ἅπαντα τὸν βίον αὐτῶν δι' εὐζωίαν, εὐτυχίαν, εὐτεχνίαν καὶ τέλη ἀγαθὰ καὶ σωτήρια· ἀμὴν, ἀμὴν. αὐσ' Ἰουλίου 11.

«Ὁμολόγησεν ἔμπροσθέν μου ὁ γαμβρὸς σινιὲρ Δημητράκης, ὅτι, τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ γνώμῃ καὶ θε-

λήσει ὑπόσχεται προγαμιαίαν δωρεάν 100 πολίτικα φλώρια, δηλαδὴ γρόσια 600: τὰ ὀποῖα νὰ εἶναι καὶ νὰ λέγωνται τῆς νύμφης κοκόνας Διαμαντούλας ἀναπόσπαστα καὶ ἴδια αὐτῆς:

(Ἵπογρ.) Ὁ Λίνου Διορσίος βεβαιεῖν.

ΠΡΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΥ

Ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ, ὑπάρχει παλαιὸν ἐργαστήριον κομμωτοῦ καὶ ὀπισθεν τῶν ὑάλων τῶν παραθύρων αὐτοῦ κρέμονται μακροὶ πλόκαμοι γυναικεῖοι, ξανθοὶ, μέλανες, καστανόχροι, τινὲς μὲν λεπτοὶ καὶ λεῖοι, τινὲς δὲ τραχεῖς καὶ οὐλότριχες.

Πάντοτε ὁσάνικς διέρχομαι ἐκεῖθεν, τὰ βλέμματά μου πίπτουσιν αὐτομάτως ἐπὶ τοῦ ἐργαστηρίου τούτου, καὶ ἡ ψυχὴ μου κυριεύεται ὑπὸ πληθῆος μελαγχολικῶν στοχασμῶν. Καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἀποτείνω τὸν λόγον εἰς τὰς μακρὰς ταύτας κόμας καὶ ν' ἀνακαλύψω τὸ μυστήριον, ὅπερ τὰς περιβάλλει.

Ἦ ξανθαὶ κόμαι, κόμαι μέλαιναί καὶ καστανόχροι, εἴπατέ μοι τὴν ἱστορίαν σας. Πόσα ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ὅτου διεσκευασμένοι εἰς πλοκάμους ἢ εἰς θελκτικὸς βοστρύχους ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων λελυμένοι ἐκοσμήσατε χαρίεσσαν νεάνιδος κεφαλὴν; Πόσα ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ὅτου ἡ μήτηρ ἐπιδεικνύουσα μεθ' ὑπερηφανίας ὑμᾶς ἀνέκραξεν: Ἰδέε, τί ὠρατὰ μαλλιά σου ἔχει ἡ κόρη μου; Πόσα ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ὅτου ἡ νεάνις μειδιῶσα ἐνῶ προσέβλεπεν εἰς τὸ κάτοπτρον ἡ τὸ διαυγὲς ὕδωρ τοῦ ρυακίου σὰς ἔλυσε, σὰς ἐκτένισε, σὰς διφυθέτησε κατὰ χιλίους τρόπους;

Ἦ ξανθαὶ κόμαι, κόμαι μέλαιναί καὶ καστανόχροι διηγήθητέ μοι τὴν ἱστορίαν σας. Ἡῦξήνηθητε ἐν τῇ βαρείᾳ ἀτμοσφαίρᾳ τῆς πόλεως ἢ σὰς ἐθώπευσε παίζουσα ἡ δροσερὰ τῶν ὀρέων αὔρα; Πόσα χεῖλη σὰς ἔψαυσαν, πόσαι χεῖρες σὰς ἐθώπευσαν, πόσα ἐρωτικά ὄνειρα ἠπλώσαν περίξ ὤμων τὰς πτέρυγὰς των;

Πῶς, πότε, διατὶ ἀπεκόπητε; Ἡ πένια, ἡ ἀσθένεια ἢ ὁ θάνατος σὰς ἔφερεν ὑπὸ τὴν ψαλίδα τοῦ κουρέως; Αἶ κεφαλαὶ ἀπὸ τῶν ὀποιῶν ἀπεκόπητε βλέπουσιν ἀκόμη τὸν οὐρανὸν ἢ σήπονται ἐν τῷ τάφῳ; Εἴσθε τὸ χόρτον τὸ ἀποκοπὲν ἀπὸ τοῦ λειμῶνος, ὅστις θὰ πρασινίσῃ καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν δρόσον τῆς πρωΐας καὶ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, ἢ εἴσθε οἱ στάχυν οἱ θερισθέντες ἀπὸ ἀποξηρανθέντος ἡδὴ ἀγροῦ;

Ἦ κόμαι ξανθαὶ, κόμαι μέλαιναί καὶ καστανόχροι. ποῖα τύχη σὰς ἀναμένει; ἄδηλον πόθεν ἔρχεσθε, ἄδηλον ποῦ θὰ υπάγητε. Ἀλλὰ βεβαίως, ὡς καρπὸς ἀνηρητημένος ἀπὸ ξένου κορμοῦ, θὰ εἴσθε ἐπιπλαστον κόσμημα μελαρασμένον καλλονῶν, θὰ εἴσθε ἀπάτη ὡς ἡ μίλτος ἢ κοκκινίζουσα τὰς παρειὰς, ὡς ὁ ἀνθραξὶς ὁ μαυρίζων τὰς ὀφρῦς.

Εὐτυχὲς παραβαλλόμενον πρὸς ὑμᾶς τὸ μικρὸν

έκεινο βοστρύχιον, ὅπερ εὐσπλαγγχος χειρ ἀπέκοψεν ἀφ' ὕμων πρὶν ἀφεθῆτε εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐμπορίου! Αὐτὸ δὲν διέρρηξε τοὺς δεσμούς του πρὸς τὸ παρελθόν, δὲν περιπλανᾶται ξένον μεταξὺ ξένων προσώπων, δὲν εἶνε ὄργανον τῶν κενοδοξίων τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἀναπαυόμενον ἐπὶ πιστοῦ στήθους κινεῖ τὴν χορδὴν τῶν πόθων καὶ τῶν ἀναμνήσεων.

[Ἐκ τῶν τοῦ Castelnovo].

II. B.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Μικροῦλι, κατακίνουργο,
Γυρμένο 'ς τ' ἀρογιάλι,
Θὰ πίστευες, τὰ κόματτα
Πῶς μόλις τό 'χαν βγάλει.
'Σὰ νὰ τὰ σάρων' ἀπαλά
Θαλασσινὴ φρεσκάδα
Φτωχὰ σπητάκια χαμηλά,
Γεμάτ' ἀσπράδα.

'Απ' τὸ βουνὸ ποῦ ὑψώνοταν
'Σ τὰ βάρη, ἀντικρινά του,
Θ' ἀγνάνειυες 'ς τῆς θάλασσης
Τὴν ἄκρη τῆ θωριά του,
Σὰ βροῦχα 'ς τὴ σειρά λευκά
Πῶτύχ' ἐκεῖ ν' ἀπλώσουν
Κάποια χεράκια ἐργατικὰ
Γιὰ νὰ στεγνώσουν.

Ποτάμι δὲν τὸ πότιζε·
Βαλανιδιαις, πλατάνις
Δὲν ἔρριχναν τοῦ ἴσκιου των
'Σ αὐτὸ τὴν περηφάνις.
Μονάχ' ἀπὸ καμμιὰ μεριά
Ξεμύτιζε μυρτοῦλα,
'Ἄλλου βροδιὰ καὶ λιγαριά,
Καὶ μὴ βρουσοῦλα.

Καλοκαίριου τὸ 'χρῶσωνε
'Ἡμέρα ἡλιοκαμμένη,
'Ἄλλὰ ψυχὴ δὲ' ὀδδλεπες
Μεσ' τὸ χωριὸ νὰ μένη,
Οὔτε τραγοῦδι, οὔτε μιλιὰ
Νὰ τρέιη 'ς τὸν ἀέρα.
'Ἐλεῖπαν ὄλοι 'ς τὴ δουλειὰ,
'Σ τὸν τρύγο πέρα.

Μικροῦλι, κατακίνουργο,
Γυρμένο 'ς τ' ἀρογιάλι,
Θὰ τὸ θαρροῦσες νήπιο
Μ' ὀλόξανθο κεφάλι,
'Οπου, γυρτὸ σὰν τὸ θωρετ,
Μὲ τὸ φιλ' 'ς τὸ στόμα
Πηγαίνει ὁ ὕπνος νὰ τὸ βροῖ
Καὶ 'μέρ' ἀκόμα.

Καὶ μόνο 'ς τὴν ἀπάντεχη
Τῆς ἐρημιᾶς γαλήνη
Θὰ ν' ἄκουγες τὴ θάλασσα
'Σ τὰ πόδια του νὰ χύνη
Τὸν ἱερό της τὸ σκοπὸ.
'Ἡ μάνα τὸ μωρὸ της
'Κοιμοῦσε μὲ τὸ χαρωπὸ
Νανουριτό της.

Καὶ τότε μὲ τῆς θάλασσης
Τῆ μητρικῆ ἀρμονία
Μέσ' τὴν ψυχὴ σου θὰ ν'ἰωθες
'Ἀφρόπλαστη εὐτυχία

'Σὰ νὰ σοῦ 'φέρναν 'ς τὰ νερά
Κρυμμένα χίλι' ἀηδόνια
Σὲ χίλιων τραγοῦδιων φτερά
Τὰ πρῶτα χρῶνια.

Καὶ μι' ἀστραπὴ παράξενη
Θ' ἀπίθωνε μπροστά σου
Τὴν κούνια, τὰ βουχάκια σου,
Τὴ φλόαρη γιαγιά σου,
Κούκλαις, χοροῦς, γέλια, φιλιὰ,
Κι' ἀπάνου 'ς ὅλα ἐκεῖνα
Μάννας τραγοῦδι κι' ἀγκαλιὰ,
Μάννας ἀκτίνα!

'Ἐν Μεσολογγίῳ.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΑΜΑΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Ἀγαθόπουλος, ἔπιε ποτήριον ζύθου εἰς τοῦ Φίσερ καὶ ἀναμένει ἤδη πρὸ τῆς ὥρας τὸ τράμβαῦ διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ. Αἴφνης τύπτει διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον.

— Ἀνόητος ποῦ εἶμαι! δὲν ξεκινῶ σιγὰ-σιγὰ μὲ τὰ πόδια μου, κι' ὅταν θὰ περῶ μπαίνω μέσα. Ἔτσι δὲν χασουεῶ καθόλου!..

*
**

'Ἐν μνημοσύνῳ.

Πολλοὶ φίλοι παρηγοροῦσι τὴν ἀτυχῆ, ἥτις εἶχεν ἀπολέσει τὸν σύζυγόν της.

— Ἀχ! ἀποκρίνετ' ἐκεῖνη δακρῶσασα, τὸ αἰσθάνομαι πῶς δὲν θὰ ἔμπορέσω νὰ ζήσω πολὺ. . . χήρα.

*
**

'Ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖῳ.

Κατηγορεῖται τις ὅτι ἔκλεψε τὸ ὠρολόγιον ἄλλου.

— Καὶ πῶς; λέγει ὁ πρόεδρος πρὸς τὸν κατηγορούμενον, δὲν ἐφοβήθης ὅταν ἔκλεπτες τὸ ξένον πρᾶγμα;

— Ἐφοβήθην, κύριε πρόεδρε. . . . μήπως τὸ ὠρολόγι δὲν εἶνε ἀπὸ καθαρὸ ἀσῆμι.

*
**

Παρουσιάζουσιν εἰς τὴν κυρίαν Π* . . . νεαρὸν διδάκτορα τῆ ἱατρικῆς.

— Μπα, λέγει ἡ κυρία, τὸσον νέος καὶ νὰ εἶσθε ἤδη ἱατρός!

'Ο διδάκτωρ προσκλίνει μειδιῶν:

— Γιὰ τοῦτο, κυρία, καὶ δὲν θεραπεύω παρὰ μόνον μικρὰ παιδιὰ.

— Ἀ! ἔτσι! τότε μάλιστα, λέγει ἡ ἀγαθὴ κυρία.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

'Ο ψεύστης κατορθώνει ὥστε ἐν ἀρχῇ μὲν νὰ φαίνεται τὸ ψεῦδος ὡς ἀλήθεια, ἐν τέλει δὲ νὰ θεωρῆται ἡ ἀλήθεια ὡς ψεῦδος.

'Ο,τι ἡ κοσμιότης εἰς τὸ ἦθος, τοῦτο ἡ καθαρῶς εἰς τὸ σῶμα.